

FAKE

**FALSKA VÄNNER.
ÄKTA SVIKARE.**

ASTRID MOHLIN

**BONNIER
CARLSEN**

Den stora metallklockan över porten slår fem i halv åtta. Sjukt. Jag har aldrig varit i skolan så här tidigt. Det är blåsigt och kallt, snön ligger kvar över skolgården trots att det snart är april.

Jag har glömt mina vantar så klart. Eller så har jag tappat dem, jag vet inte riktigt. Händerna känns som isklumpar. Jag trycker dem långt ner i jackfickorna. Mina sneakers blir blöta när jag springer över skolgården. Hur länge får det egentligen vara vinter?

Allt känns piss. Jag fattar inte ens hur det blev så här.

Framme vid porten inser jag att den kanske kommer vara låst. Jag har faktiskt inte tänkt på det. Vad gör jag då egentligen, åker hem igen?

Det går inte, efter lunch kommer det att vara för sent. Jag måste göra det här. Nu eller aldrig.

Försiktigt trycker jag ned handtaget till porten och hör det lilla klicket. Yes. Skolan är öppen.

Inne i byggnaden är det knäpptyst. Jag tänker på hur

annorlunda det kommer vara om bara några timmar, efter lunchrasten.

Nere i matsalen hittar jag snabbt högtalarna som står redo i hörnet. Jag vet att det är rätt grejer, musik-åttorna höll på och fixade med allt i går.

Jag sätter mig på huk, öppnar datorn och loggar in. Alla datorer har samma lösenord, Gropen85, vilket vår hundraåriga bibliotekarie bestämt. Han har ansvar för alla datorer på hela skolan. Vilket är dumt eftersom han upptäckte internet typ i går. Fast just nu är jag tacksam över det, annars hade jag aldrig kunnat logga in så här lätt på Noa i åttans dator. Allt jag behöver göra nu är att byta ut filerna.

Då hör jag fotsteg. Det måste vara någon av mat-tanterna. Kommer de på mig här är det kört.

En kort sekund stannar jag upp. Ska jag verkligen?

Jag vet ju att det här kommer att förstöra folks liv. Skapa kaos.

I mitt huvud hör jag deras röster.

"Jag behöver faktiskt inte alltid vara med dig."

"Men det är klart det är du. Typiskt dig ju. Sånt omoget jävla beteende."

Jag stirrar på filerna. Fotstegen kommer närmre. Det är nu eller aldrig.

Jag bryr mig inte. Jag hatar dem allihop.

**EN MÅNAD
TIDIGARE**

ZIGGY

”Omg, jag är så säker!” säger Stella med glittrig blick.

Hennes långa hår är utsläppt med två klämmor där fram. Det ser märkligt ut, jag har aldrig sett henne i en sådan frisyr.

”Nej, men sluta, det gjorde han inte”, svarar Parvin.

Hon skakar på sitt lockiga hår och låtsas se generad ut. Också hon med två klämmor i luggen. Det ser lika dumt ut på Parvin som på Stella.

”Vadå, vem pratar ni om?”

”Inte så högt, Ziggy. Han kan ju höra”, viskar Stella irriterat och himlar med ögonen.

Det är som att min röst automatiskt får dem på dåligt humör.

Jag tittar ut i korridoren. Vår klass står utspridd i olika gäng. Några tjejer som Stella brukade vara vän med nästan skriker på varandra, och Eddie och Kian pratar svinhögt med någon på högtalartelefon. Så helt ärligt har jag svårt att förstå vem som ska råka höra

min helt normala samtalston.

”Asså, det är bara Stella som inbillar sig”, säger Parvin nöjt.

Ingen har fortfarande sagt vem eller vad de pratar om, eller ens sagt ”Hej, välkommen tillbaka”.

I åtta dagar har jag varit borta från skolan. Åtta!

Jag visste hela tiden att det passade skitdåligt att vara sjuk just nu. Alltså inte för att jag missar saker i skolan, lektioner och sådant. Vi har precis börjat få betyg, och jag är inget A-barn direkt, så det spelar inte så stor roll. Det passade skitdåligt att vara borta från Stella.

I egenskap av Stellas bästa vän måste man alltid vara på sin vakt. Alla vill alltid vara med Stella, det bara är så. Hon är skitsnygg och vet alltid vad man ska säga. Var vi än är drar hon till sig folk. Det gör att man aldrig kan slappna av. Dessutom spelar hon tennis i JS-laget. De bästa juniorerna spelar där, så hon känner en massa folk på andra skolor. Nästan varje helg kommer hon tillbaka och har varit på någon tennistävling och träffat asmånga roliga personer. Och då får jag panik, för det känns som att hon kommer byta ut mig vilken sekund som helst.

Och nu har det antagligen hänt. Parvin började i vår klass i höstas. Alltså, vem gör ens så? Byter skola mitt i terminen? Utan att ens ha flyttat? Okej, jag har också bytt skola, i fyran, men då var det faktiskt i början av terminen. Det är inte alls lika skumt.

Parvin är en sådan där person som är skitsnygg och aldrig säger fel saker, men samtidigt är så sjukt tråkig. Hon har aldrig sagt ett skämt som jag skrattat åt. ALDRIG. Hon leker helt skön men egentligen är hon stel. Jag bara vet det. Jag hatar Parvin – och framför allt hatar jag hur Stella blir när hon är med.

Först trodde jag att Stella skulle tröttna på henne, som hon brukar göra, men inte den här gången. Sedan Stella ”upptäckte” Parvin har vi bara fortsatt hänga alla tre. Jättekul, verkligen. Och nu har det liksom gått tre månader. Parvins kläder är perfekta (och tråkiga), hennes kropp är perfekt (och tråkig). Hennes skämt är tråkiga, men ändå skrattar Stella.

”Haha, Parvin du är sååå rolig”, säger hon hela tiden. Och nu har de haft åtta dagar utan mig och står här med matchande frisyrier och pratar om någon kille som jag tydligen frågat alldeles för högt om.

”Jag inbillar mig inte”, säger Stella. ”Noa i åttan gick precis förbi här och han kollade *så* in Parvin. Asså jag loovar.”

Nu låter hon glad igen. Hon drar i ett litet hjärta som hänger på Parvins skolväska. Jag har inte sett det förut. Är det nytt? Kan Parvin ha fått det av Stella?

”Du är störd, Stella”, fortsätter Parvin. Och för första gången någonsin håller jag faktiskt med henne. Inte en chans att Noa i åttan kollade in Parvin.

”Jag vet”, svarar Stella glatt och gör en pussmunspose, som att någon osynlig tog en bild av henne.

Jag suckar och tittar ner i marken. Stengolvet är fullt av gamla tuggummin och tusch-kladd.

Vi står mitt i sexornas korridor. Den ligger i C-byggnaden på Gropen och är hatad av alla. Den är inte fulare än andra korridorer, men åttorna och niorna klagar alltid när de måste ha lektion här. Antagligen för att vi sexor är här och de tycker vi är störiga. Men ja, den är inte ovanligt sunkig för hela Gropen är ganska ofräsch. Det är liksom en jättegammal skola och vad jag vet har den aldrig fixats till. Flera av skåpen är för rostiga för att stänga och på gympan har vi samma gamla fula, röda spökbollar som de hade på 30-talet. Om de nu spelade spökboll då.

Min storasyster Bess började på gymnasiet i höstas på en liten, jättemodern skola i stan. Där har de fina gröna soffor och sittpuffar i korridoren. Vi har bara sönderklottrade träbänkar. Jag ska nog också gå på Bess skola sedan, om jag kommer in.

Plötsligt tystnar Stella och Parvin. Jag tittar upp. Noa i åttan är tillbaka.

Av någon anledning håller vi andan, alla tre. Jag gör mitt bästa för att inte stirra, men det är som att han går i slow motion när han passerar oss. Han kastar med det bruna håret och precis när han går förbi vänder

han huvudet mot oss. Något i min mage hoppar till.

Trots att han faktiskt ser lite uttråkad ut dras man till honom, man kan inte låta bli. Han luktar parfym. Ingen i vår klass använder ens parfym, eller inte killarna i alla fall. Men den luktar gott, hinner jag tänka, innan han försvunnit helt. Stella spärrar upp ögonen.

”Såg ni! Han gjorde det igen!”

Jag fattar ingenting.

”Gjorde vadå?”

”Kollade in Parvin!” säger Stella.

Seriöst. Han kollade inte in henne. Visst att han vände sig hitåt, men det är sådant man gör när man går förbi någon. Han kunde lika gärna tittat på mig eller på Stella.

Noa i åttan är liksom Gropens snyggaste kille och Parvin går i sexan. Det skulle faktiskt vara helt stört om han var kär i henne. Visst, Parvin är också snygg, om man gillar folk som är tråksnygga. Men Noa är liksom på en helt annan nivå. Han har en väldigt egen stil och spelar i ett band som jag tror är lite kända. Eller, de kommer att bli det, säger folk på Gropen.

Parvin skakar på huvudet igen och Stella fnissar, ”Men du Parre, skulle vi dra hem till mig efter skolan eller?” säger hon lågt.

Det är tydligt att de har planerat det här när jag var borta, och därför är det okej för Stella att inte bjuda med mig.

”Eller så kan vi dra hem till mig?”

Min röst låter konstig, så som den kan göra när man inte sagt något på länge. Både Parvin och Stella tittar förvånat på mig, men jag tänker faktiskt inte ge upp. Stella är min bästa kompis, och det har hon varit i över två år.

De är tysta en stund, en alldeles för lång stund. Stella ser ut att fundera jättenoga, jag känner mig helt skakig. Allt som hörs är skriken från de bråkiga tjejerna och Eddie och Kian som slåss om uppmärksamheten från någon i mobilen.

Varför kan hon inte bara svara?

Till slut riktar hon en uttråkad blick mot mig.

”Okej då. Parvin har ju faktiskt aldrig varit hemma hos dig.”

Yes. I en perfekt värld hade det varit bara jag och Stella som stack hem till mig, men jag vet att det är alldeles för mycket att begära, så som läget ser ut just nu i alla fall.

På vägen hem funderar jag på om någon är hemma. Om både mamma och pappa är där är det kris och panik. Stella tycker redan att de är helt skumma. Om bara min storsyster Bess är hemma skulle det nog vara okej, även om man aldrig riktigt vet vilket humör hon är på.

Förut kunde vi hänga alla tre. Alltså jag, Bess och

Stella. Men det var länge sedan vi gjorde det, för det var länge sedan det bara var jag och Stella.

Vi går förbi ett elskåp och jag tänker på den där gången jag och Stella skulle testa att palla äpplen i fyran. Det var bara en månad efter att jag börjat i klassen, och Stella hade bara pratat med mig två gånger. Lånat ut en penna första veckan och sagt att min tröja var fin tredje veckan.

Jag hade bytt skola för att det blivit krångel på min förra, och mina första veckor på Gropen hade helt ärligt varit ganska tråkiga.

Det var i september. Vädret var ovanligt varmt för att vara höst. Jag stod på skolgården och dröjde mig kvar, visste nog inte riktigt vad jag skulle göra. På andra sidan, vid cyklarna, stod några som gick i min klass. De höll på med någon lek, typ kastade en boll på varandra. Ingen av dem såg åt mitt håll, trots att de nog visste att jag stod där. När man står helt själv på en skolgård så syns man. Fast inte på ett bra sätt.

Då plötsligt kom hon. Ut genom porten och över skolgården. Bollgänget nickade mot henne, någon ropade att hon skulle komma dit. Men Stella bara vinkade åt dem och gick vidare.

Jag minns att jag tänkte att hon såg ut som en kändis. Inte någon vanlig som man ser överallt, mer som en filmstjärna. Utan att jag fattade vad som hände var hon framme hos mig. Hon nickade som att det var det mest

självklara i världen. Jag nickade tillbaka.

”Vilket håll ska du?” sa hon.

Jag fattade fortfarande ingenting och glömde bort att svara. Då fortsatte Stella bara gå, som att det inte spelade någon roll om jag följde med eller inte. Men det gjorde jag så klart.

Vi gick bredvid varandra. Jag sneglade på Stella. Kunde inte avgöra om hon var ointresserad eller bara kanske någon annanstans i tankarna. Jag kände mig nervös och stressad. Ville verkligen göra intryck och inte sabba den här möjligheten.

Problemet med mig är att i sådana situationer säger jag ofta konstiga saker. Och den här gången var inget undantag.

Vi passerade ett gigantiskt äppleträd, med stora grenar som hängde ut över staketet och såg ut att vilja rymma. Om man stod på elskåpet skulle man kunna plocka hur många som helst, tänkte jag.

”Ska vi... palla äpplen?” hörde jag plötsligt mig själv säga.

Stella tittade konstigt på mig och jag ångrade mig på direkten.

Vem säger ens så? Vem gör ens det?

”Öh, palla äpplen?” sa Stella.

”Ja, asså... sno äpplen... eller, glöm det. Jag vet typ inte varför jag sa det.”

Jag började se mig stressat omkring, ville hitta något

annat att prata om. Kände Stellas frågande blick på mig. Som vanligt hade jag sabbat allt.

”Okej, vi kör”, sa hon plötsligt.

Stellas svar fick mig att andas ut, orden kändes som massage.

Jag såg på henne och något var förändrat. Blicken var inte långt borta någonstans, den var här. Med mig.

Vi ställde oss på elskåpet och försökte nå äpplena, men de satt högre upp än vad jag tänkt.

Elskåpet var litet och vi sträckte oss allt vi kunde, det var trångt och Stella skrattade när jag fastnade i hennes långa hår.

Då kom gubben som bodde i huset ut. Vi blev livrädda. Chocken gjorde att vi trillade ner från elskåpet och landade i en hög av armar och ben.

Gubben kom fram till oss med en hel påse äpplen i handen. Han sa att han hade mer äpplen än han kunde äta och om vi var sugna kunde vi bara plocka mer.

Stella tog emot påsen och vi kunde inte sluta skratta. Om jag varit själv hade jag skämts ihjäl eller typ sprungit därifrån innan gubben kommit fram med äpplena, men att göra det tillsammans med Stella var helt tvärtom. Hon får en liksom att känna att allt är lugnt. Att ingenting dåligt kan hända så länge man är med henne.

Det kanske låter lite töntigt, men helt ärligt så vågar jag göra vad som helst när jag är med henne. Backar

hon mig klarar jag allt. Sedan den dagen var det hon och jag. Bästisar. Tills nu.

Jag söker Stellas blick. Vi brukar kolla på varandra och skratta lite när vi går förbi det där elskåpet, men nu är hon djupt inne i en diskussion med Parvin. Hon verkar inte ens märka vilken plats vi passerar och det får mig att känna mig dum. Töntig och dum.

Ingen är hemma. Jag pustar ut och vi lägger jackorna i en hög i hallen.

”Vad... mycket saker ni har”, säger Parvin och Stella fnissar.

Det är som att allt det mysiga med vår lägenhet försvinner på en sekund.

Mina föräldrar är prylgalningar. De har inrett varje centimeter i vår lägenhet med loppissaker och kan inte slänga något överhuvudtaget. Bess säger att de behöver professionell hjälp. Hon är den enda av oss fyra som har lite ordning, både på sitt rum och i sitt huvud.

Stella leder vägen in till köket och öppnar vant kylan. Hennes kritiska blick vandrar över utbudet och landar till slut på en brun glasburk.

”Ehh, vad är detta?”

Hon plockar tveksamt ut burken ur kylskåpet.

”Det är Marmite! Pappa har köpt med sig det från England”, svarar jag och tar fram bröd ur frysen. Jag har en känsla av att Stella måste provat det hos mig

förut, men jag låtsas inte om det.

”Man har det på mackan, prova!”

”Okeej”, säger Stella, men ser fortfarande skeptisk ut.

”Är din pappa från England, Ziggy?”

När Parvin frågar låter det inte som att hon är intresserad på riktigt, utan mer som att hon är sur. Hur kan man bli sur över det?

”Mmm”, svarar jag och lägger mackorna i rosten.

”Halvrostade eller?” säger jag med dålig, skånsk dialekt och Stella kan inte låta bli att le lite. Yes. Parvin ser förvirrad ut. Yes igen.

”Vi hade en skånsk gubbe som var mattant innan och han sa alltid att allt var halvstekt eller halvkokt. Ingen fattade riktigt vad han menade”, förklarar Stella för Parvin, som nickar osäkert.

”Men han slutade, för folk i åttan och nian mobbade honom typ”, lägger jag till och Parvin ser ännu mer förvirrad ut. Jag njuter.

”Men gud! Parvin, vi måste fortsätta prata om den här Noa i åttan-grejen!” säger Stella då och jag ångrar att jag sa åttorna.

”Men asså, det är ingen grej!” skrattar Parvin.

Klämmorna i luggen blänker till och nu ser jag att det är *exakt* likadana som Stellas. Det isar till i min mage. Har de varit i stan tillsammans när jag var sjuk?

Bilder på Stella och Parvin hand i hand projiceras

motvilligt i min hjärna. Fnissande på H&M, i kön på Espresso House, med huvudena tätt ihop över en milkshake på Donken. Överallt där hon och jag brukade vara. Fan fan fan.

”Har du berättat för Parvin om Antonio?” säger jag.

Det är menat som något snällt, men att döma av Stellas blick kunde jag lika gärna ha avslöjat att hon mördat någon. Antonio är en kille som spelar i hennes tennislag, som Stella håller på att bli ihop med. Trodde jag i alla fall.

”Vadå, är det han i ditt tennislag?” säger Parvin.

Då mjuknar Stella. Hon tar till och med upp sin mobil och visar en bild på honom.

Mackorna hoppar upp ur rosten och jag räcker en till Stella. Hon tar emot den utan att titta på mig, som att min fullständiga töntighet skulle smitta om hon råkade möta min blick.

”Jag tror Noa har en crush på dig i alla fall”, säger Stella och ler mot Parvin.

Jag minns precis hur det känns att få det där leendet, ett sådant Stella-leende botar vilken ångest som helst. Parvin skrattar och Stella tar en tugga av mackan. Då försvinner leendet snabbt.

”Ueh! Den här markmelt-grejen är svinäcklig ju!”

Då slits dörren upp och Stella tystnar.

Det är Bess som kommer hem. Jag hör henne sucka över våra jackor och väskor som nog ligger lite

utspridda i hallen. Sedan ljudet av hennes egna skor som åker av, och snabba fotsteg som närmar sig köket.

”Hallå. Ah, hej Stella! Längesen!”

Bess och jag är ganska lika, till utseendet i alla fall. Vi har samma raka, mellanblonda hår, fast hennes är längre. Mitt går inte ner till axlarna och det känns som att det inte KAN bli längre.

Bess har ofta randiga tröjor som jag brukar ärva eller låna. Hon tycker att jag snor hennes stil, men herregud, så unik är den faktiskt inte. Bess sminkar sig ganska mycket, hon har svart kajal nästan varje dag. Jag sminkar mig aldrig, men har faktiskt funderat på att börja. Det är bara svårt att ta steget, liksom att en dag bara komma där med smink. Stella började sminka sig i höstas.

”Hej Bess!” säger Stella och låter inställsam. Hon har alltid gillat Bess. ”Ehm, detta är Parvin, hon bytte till Gropen i höstas! Från Östertorp.”

Lite överdrivet mycket information, tycker jag. Det är inte som att Bess och Parvin ska bli vänner.

Bess ser lite förvirrad ut, men ler.

”Ah, okej. Hej hej.”

”Hej!” säger Parvin snabbt och sedan försvinner Bess in på sitt rum med en näve havrekuddar.

Vi tre blir ensamma igen. Stella tar en till pytteliten tugga av sin macka. Hon spottar snabbt ut den igen.

”Nej men asså, det här går inte att äta. Ziggy snääälla

kan inte du ta denna så kan jag göra en ny?”

”Jo visst!”

”Tack Ziggy! Parre kom, vi gör andra mackor”, säger hon och slänger den halvätta mackan på min tallrik.

Parvin skrattar igen och jag känner hur det vita brödet växer i munnen. Jag kan inte låta det hända. Något måste göras innan det är för sent.

Parvin måste bort.